

FOTÓ: PUSKÁS KÁROLY

Hatvanhatodik találkozó

Bologh István beszámolója a Magyarkanizsai Írótaborról

Az 1952-ben alapított Magyarkanizsai Írótabor immár 66. esztendejéhez érkezett. Indulásakor a jugoszláviai magyar írók találkozójaként képzelték el kezdeményezői, s úgy is funkcionált évtizedeken keresztül, 1990-ig. A hazai alkotók mellett számos alkalommal több Kárpát-medencei magyar író is vendégeskedett Magyarkanizsán, ahogy jeles költőnk, Fehér Ferenc (1928–1989) elkeresztelte, a Csönd Városában. A mai napig is szívesen nevezik e Tisza-parti kisvárost így, és nem csak magyarul, de szerbül is. Grad tišine.

A hatvanhatodik gyülekező 2017. szeptember 6-án koszorúzással kezdődött. A megemlékezésre minden évben a Népkerthben kerül sor, ahol ma már kissé romos állapotában áll a Vigadó, amelynek szecessziós teraszán öten Bogdánfi Sándor (1912–1987), Gál László (1902–1975), Laták István (1910–1970), Majtényi Mihály (1901–1974) és Sulhóf József (1905–1970), kávézgatás közben és más nemes nedűknek is áldozva hivatalosan is megalapították kedves intézményünket. Az alapító atyák emlékművére koszorút helyeztek el a szervezőbizottság nevében Bordás Győző és T. Kiss Tamás írók, a helyi önkormányzat nevében pedig Fejzs-

támer Róbert polgármester és Csikós László művelődési megbízott. Az emlékezés virágaival a Magyar Nemzeti Tanács képviselőjében Nyilas Leonov Anita, a helyi József Attila Könyvtárban pedig Bús Csaba igazgató tisztelgett. A Népkerthben Pomogács Béla, az Anyanyelvi Konferencia tiszteletbeli elnöke mondott ünnepi beszédet, amelyben kiemelte, hogy a Magyarkanizsai Írótabor kifejezésre juttatja a magyar irodalomnak és a kultúrának az egységét.

A hivatalos megnyitóbeszédet Bordás Győző író, a Vajdasági Íróegyesület és az írótabor szervezőbizottságának elnöke tartotta. A sze-

cessziós városháza előtti kicsi tér egy sarkában áll Magyarkanizsa két nagy alkotójának, Koncz István (1937–1997) költőnek és Dobó Tihamér–Cigonya (1937–1987) képzőművésznek a közös szobra, Dudás Sándor szobrászművész alkotása, s e kedves, mágiikus helyen hangzottak el az ünnepélyes szavak. Az írótabor idei mottóját Karinthy Frigyes ajánlotta: *Humorban nem ismerek tréfát*. Alkotóink előre elkészített humoros szövegekkel lepték meg egymást, így adóztak a nagy előd emlékének.

A műsor további részében a Dobó Tihamér Képtárban Faragó Kornélia egyetemi tanár, kritikus megnyitotta Maurits Ferenc képzőművész és költő vajdasági írókat, festőket formabontó módon ábrázoló grafikáinak kiállítását.

A nap nagy érdeklődéssel várt eseménye az írótabor díszvendége, Tolnai Ottó idén kiadott *Szeméremékszerek* című kötetének bemutatása volt. A magyarkanizsai szerző azonban magas hőfokot csiholt bemutatkozó megnyilatkozásával:

Az öreg író azt hiszi, hogyha szeméremékszert tetet magának, újra megfiatalodik. Az aggastyán

fölmegy Pestre, nézi a szalonokat, olvassa a hirdetések, hogy milyen fajta szeméremékszerek léteznek. Ebből keletkezik a bonyodalom.

Valójában a múlt emlékeit élénk varázsló műről van szó, amely a szerző szavával, karfiolszerűen kirajzolódó egymásba kapaszkodó történetfüzér. Tolnai ismerősei és értő olvasói előtt föl-fölrémlik egymásik állandó szereplője a szerző munkáinak, de a jelenlévők ráismertek valóságos magyarkanizsai és délvidéki emberekre is.

A kötetéről írók és kritikusok beszéltek, többen a szerző közeli barátai. Érdekes volt figyelni a Kossuth-díjas alkotó gesztikulációit és arcának változásait a vita ideje alatt. E nonverbális kommunikáció sokak számára többet jelentett, mint maga a vita. A beszéd folyamba olykor-olykor Tolnai is bekapcsolódott, részleteket olvasott föl könyvéből. Különös interpretációk voltak e csöpp gyöngyszemek, amelyeket ritkán érhet meg a hallgató! Olyan részletek hangzottak el az alkotó szájából, amelyeket ő nagyon fontosnak tartott a jelen lévő délvidéki íróársakkal megismertetni.

A nap Szerbhorváth György *De ki viszi haza a biciklit?* című monodráájának előadásával Krizsán Szilvia színművésznő zárta. Produkciójával fergeteges sikert aratott.

Pénteken, szeptember 7-én délelőtt egy időben több helyszínen zajlott a program. Krnács Erika és Zsoldos Ervin előadóművészek bejárták Magyarkanizsa község általános iskoláit. A Mátyás emlékév kapcsán igazságos királyunkról regéltek és énekeltek az alsó tagozatosoknak.

Jelen sorok írója a két városi iskola négy nyolcadik osztályában tartott rendhagyó irodalomórát, nem másról, mint saját kisdíákori élményeiről, amikor 1955 őszén, a Vigadó teraszán, személyesen is találkozott néhány táborozgató kedélyes alkotóval.

A harmadik helyszínen az írók tanácskoztak a *Humorban nem ismerek tréfát* házi feladatának megoldásairól. Természetesen fel is olvasták a szövegeiket a szövegalkotói auditorium előtt, s jókat derültek a csattanókon, de leginkább egymás munkáinak boncolgatása, veséztetése örvendeztetett sokakat.

A délutáni program a délvidéki könyvkiadók beszámolójával telt. A szabadkai Életjel, az újvidéki Forum és az Újvidéki Egyetem BTK Magyar Nyelv és Irodalom Tanszéke, a zentai Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a zEtna egy esztendő, ősztől-őszig átfogó eredményeiről szóltak hallgatóságukhoz a vezetők. Közben be-bemutattak néhány friss kiadványt is.

Ezt követően formabontásra került sor. A Tisza-parton a Slam poetry Vajdaság tagjai T. Kiss Tamás, Berényi Sári és Gömöri Eszter hőkentették meg nézőiket.

A nap emlékezéssel zárult. A Szabadkai Népszínház Magyar Társulata 1981-ben mutatta be Vicsek Károly rendezésében Gobby Gyula író és Lengyel Gábor zeneszerző rockoperáját, a *Zöld hajú lányt*. A közönség ezúttal fölvetelről láthatta a produkciót, amely nagy sikert aratott. Az előadáson jelen volt az egykori bemutató főszereplője Jónás Gabriella színművésznő, egyetemi tanár is.

Szombaton, szeptember 9-én, a zárónapon három téma szerepelt. Először Hódi Sándor és Hódi Éva tájékoztatták hallgatóságukat, hol tartanak a készülő *Vajdasági magyar ki kicsoda 2020* című kiadványukkal. A jelenlévők potenciális szereplői lesznek e kötetnek, így az érdeklődés is figyelemre méltó volt.

A másik beszámoló az írói hagyatékok elhelyezésével és földolgozásával foglalkozott. A Zentán székelő Vajdasági Magyar Művelődési Intézet e téren elért eredményeit két munkatársa, Gondi Martina igazgató és Vázsonyi Csilla könyvtáros, az újvidéki Forum Könyvkiadó Intézetben folyó tevékenységeket pedig Virág Gábor igazgató-főszerkesztő ismertette.

A *víz kultúrája* címmel sor került az írótábor záró blokkjára. Először Bordás Győző olvasta fel esszéjét, amely Kis József vízépítő mérnökről szólt, aki a XVIII. század második felében megálmodta a Duna–Tisza–Duna csatornát, s el is kezdte építeni a bácskai részt, amelyet Ferenc-csatorna néven ismerünk. A második részben *Az evező csobbanásai* című tévéfilmes alkotásból láthatunk három részt, ahol csónakban ülve, evezővel a kezében három vajdasági író, Terék Anna, Kovács Jolánka és Beszédes István vallottak a vízhez, a Tiszához való viszonyukról. A sorozatot a belgrádi RTS1 tévétársaság megbízásból készítették.

Csöpp ünnepséggel tettek pontot a táborozók az idei évre: Gobby Fehér Gyula író, aki idén 75 éves kapta a az írótábor vándorkulacsát.

Sátorbontásra pompás borjúpörkölt elköltésével a magyarkanizsai T. Kiss-tanyán került sor.